

Jeg tror, at der er mange, der er kede af, at vi i Dag har en Ordning, hvorved unge Mennesker kan tvinges til at gaa ind og aftjene deres Værnepligt, saa længe vi har en Straffelov som den nuværende, ifølge hvilken de paagældende Soldater var blevet idømt 10 Aars Tugthus, hvis Nævningerne havde svaret ja til det, Auditøren paastod, de skulde svare ja til, nemlig at der var Tale om Oprør. Derfor skulde den højtærede Forsvarsminister uden at være alt for ængstelig for Disciplinen i Hæren ikke være saa uvillig og vanskelig at trække med til at lade de paagældende blive benaadet. Jeg vil dog haabe, ja, jeg tror, at ikke en eneste, heller ikke den højtærede Forsvarsminister, har Mod til at staa op og forsvare noget saa taabeligt som dette, at en ung Mand, der hidtil ikke har været noget at udsætte paa, skal sidde 18 Maaneder i Forbedringshuset for den Forseelse, her er Tale om.

Pürschel: Da der synes at være saa stor Interesse for den Sag, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen sidst omtalte, vil jeg gerne give et lille beskedent Bidrag til at klare Opfattelsen. Det, der skete i Nævningetinget, var, saa vidt jeg ved, det, at Nævningerne ikke fandt, det var bevist, at den Gerning, de paagældende havde gjort, var udøvet for at hævne sig paa Befalingsmanden, og det var det, der efter § 99 maatte kræves, for at den strengere Straffebestemmelse kunde anvendes. Naar det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen udtalte, at Auditøren, den retskyndige, havde sagt, det var Oprør, saa er dette naturligvis paa en vis Maade rigtigt, men man maa blot ikke lægge mere ind i det, end der virkelig med Rette kan lægges derind. Auditøren er Anklagemyndigheden, og han har altsaa ud fra sin Opfattelse af, hvorledes det paagældende Forhold rettelig bør straffes, formuleret Tiltaleordren og Spørgsmaalene til Nævningerne, baade det om § 99, jfr. § 100, og det andet om § 116. Han har altsaa, saaledes som Anklagemyndigheden maa gøre det, opstillet begge Muligheder, hvorefter Nævningerne, som det er deres Opgave, har skønnet over Bevisspørgsmaalet, og det er paa Bevisspørgsmaalet, § 99 er faldet bort i denne Forbindelse. Endelig vil jeg gerne gøre en ganske kort Bemærkning med Hensyn til § 116. Forholdet er det, at Minimumsstraffen normalt er Strafarbejde, altsaa de 8 Maaneder, som den ene af de tiltalte har faaet, og at man kun under formildende Omstændigheder kan gaa ned under

denne Straffegrad. Disse formildende Omstændigheder har de retskyndige Dommere altsaa ikke fundet forelaa, og derfor er de kommet til den Straf, som er fastsat i Dommen.

Rode: Den højtærede Formand for Finansudvalget (N. Johan Laursen) fremhævede, at det ikke var første Gang, Tillægsbevillingslovforslagets Behandling i Finansudvalget havde været vanskelig og besværliggjort ved sent indkomne Ændringsforslag. Denne Bemærkning var for saa vidt overflødig, som jeg selv i mine første Bemærkninger gjorde opmærksom paa, at dette kunde man naturligvis sige, men jeg tilføjede, at naar denne sene Fremkomst i Aar havde gjort det særlig besværligt for Finansudvalget, var det, fordi man savnede den Vejledning, der ellers paa dette Tidspunkt af Aaret som Regel er givet af Finansministeren om Finansernes Tilstand, altsaa om, hvorledes Statens Penge indgaar, og hvorledes de er forbrugte. Dette særlige Forhold i Aar har bevirket, at Finansudvalget er uden nogen egentlig Forestilling om, under hvilke Forhold det finansielt virker. Dernæst maa jeg ogsaa have Lov til at sige til den højtærede Formand, at han virkelig sætter sit Maal for lavt, naar han mener at kunne nøjes med at sige, at han ikke er værre end jeg; thi han er jo kommet ind som Fører for et Reformationsparti, som nu skulde bringe bedre Forhold til Veje paa alle Statslivets Omraader; den Undskyldning, vi havde, nemlig Krigens Forhold, er jo ikke længere til Stede; vi har jo nu i et Aar levet under de velsignede Forhold, som den højtærede Formand har saa let ved at tale over. Derfor vilde det have været ønskeligt, om man ogsaa paa dette Omraade havde kunnet se Frugterne af Systemskiftet, som man kalder det.

Den højtærede Forsvarsminister af lagde for lidt siden for Tinget et Vidnesbyrd om sine ganske usvækkede Egenskaber som humoristisk Taler. Naar han en Gang, det ske meget sent, for sidste Gang gaar ud af denne Sal, vil Tinget have lidt et uerstatteligt Tab, og kun Erindringen vil være tilbage. Der er intet saa fornøjeligt som at høre paa den højtærede Forsvarsminister, naar blot man ikke gør sig skyldig i den Føjtagelse at tage denne Art af hans Taler alvorligt. Som Humorist har han nemlig den for Humorister uvurderlige Egenskab, at han kan tage Kendsgerningerne spøgefuldt. Naar han skal behandle Kendsgerninger og bringe